

...do każdej chwili, uśmiechaj....

...do każdej chwili, uśmiechaj....

Wydawca:

Zielonogórski Ośrodek Kultury

ul. Festiwalowa 3, 65-520 Zielona Góra

www.zok.com.pl, zok@zok.com.pl

Redakcja:

Anna Szczęsna, Jolanta Pytel

Słowo wstępne i wybór tekstów:

Anna Szczęsna

Skład i opracowanie graficzne:

Agnieszka Kujawa-Bartosik

Druk: Ligatura, Zielona Góra

ISBN 978-83-926936-3-5

Zielona Góra 2013

Zrealizowano przy pomocy finansowej Miasta Zielona Góra

Masz Czytelniku w dłoniach 25 opowieści. 25 **uśmiechów**. Tych przez łzy, tych na wspomnienie bliskości, tych afirmujących naturę w jej najjaśniejszych odsłonach, tych *przez sen*. Znaleźć tu możesz utwory zdystansowane do przemijania, bolesnej nieodwracalności, nieuchronności. Kłaniają się one czasowi, przeszłości, okrucynom pamięci. A jednak są **uśmiechami** mimo wszystko, mimo śmierci i rozstań, mimo straty, mimo bólu, na przekór rozpacz. Pośród drewnianych kredensów, zegarów z kukułką snują się zarysy tych, co odeszli, tych wywołanych tęsknotą, pragnieniem rozzdzierającym pamięć i zamkniętym w słowach o zapachu *czereśniowego kompotu*.

Są i **uśmiechy** chwytające ulotności, chwilowe drgnięcia, kolorowe wiry codzienności, sekundowe tęcze. **Uśmiechy** zanim świt, zanim *jaskry zwiędną, zanim się skończy hotelowa doba*, zanim zniknie *ważka*, po której skrzydłach prześlizguje się światło. Poeci złapali w słowa *aromaty konfitur*, odgłosy westchnień, ciepło *przytulonego do stóp psa*. **Uśmiechali się** też przekornie i zalotnie, opisując szeptu nocne, obfitości natury *pełnomlecznej, pszennej*, oświetlonej *lubieżnym słońcem*.

Ech...życie! – zdają się mówić poeci - biorę cię we wszystkich przejawach.

Mało tego!.. **Uśmiecham się!**

Tomik *....do każdej chwili, uśmiechaj....* jest plonem pierwszej edycji konkursu poetyckiego Zielonogórskiego Ośrodka Kultury, Stowarzyszenia Jeszcze Żywych Poetów w Zielonej Górze, Klubu Miłośników Anny German, konkursu poświęconego Annie German, patronce zielonogórskiego amfiteatru, kompozytorce utworu *Człowieczy los*, którego słowa stały się hasłem przewodnim.

Anna Szczęсна

Mamo

przysięgam że koniec świata nie dopadnie ciebie
samej w oknie. że nie zostaną tylko ślady
łokci na parapecie. że nie będziesz musiała z dalekiej
nieobecności wypatrywać najbliższych. że nie będziesz
musiała tłumaczyć się z kryształowego łąbiedzia w pokoju
gościńnym. zrozumieć że był przecież ostatnim krzykiem
mody. że nie będziesz musiała zamieniać sopotu na topos
żeby palindromami przykrywać marzenia o prawdziwych
wakacjach. że będę miał do końca życia raka na twarzy jako karę
za *cofanie się do tyłu*. że zapamiętam twoje cudnie naiwne tłumaczenia
globalizacji jakoby każda wyrzucona skibka chleba uśmiercała jedno
dziecko w głodującej afryce. że zachowam twoją wiarę że jednym
wierszem można uratować cały świat. żeby chociaż została z tego
tylko modlitwa.

więc zbieram to jak okruchy ze stołu i rozsypuję tam
gdzie mnie nie było gdy wystawiałaś moją pamięć na próbę
chowając się już nie na niby pod ziemię

*Czesław Markiewicz – I nagroda
Zielona Góra*

Tato

już naprawdę nie wiem kto zadał mi to pytanie *kiedy poznałem
ojca*, teraz odpowiedź snuje się po nocach jak sen o spadaniu
w dół albo o przechodzeniu przez ulicę w niedozwolonym
miejscu. tak jakby ojciec powiedział *nie wiem kiedy umarłem*. albo
ja to gdzieś przeczytałem;

wiem że tam słyszy tylko tybetańskie dzwoneczki. albo myli dźwięki
swojskich sygnaturek. jakby dzielił jabłko na osiem części
dla wszystkich synów i moich braci. jakby ewangelicznie zapomniał
o matce i kobiecie; wyprowadzają go za to kuchennymi schodami
spod głównego ołtarza –

za zagłądanie prosto w oczy w czasie podniesienia. nigdy
nie zamykał oczu odwracając głowę w górę. ośmielony ludzkim
na własność ojcostwem. posądzony ostatecznie o nadużycie stworzenia.

nie potrzebowałem śmierci żeby myśleć o jakimś położonym blisko
domu niebie. nie chcę takiego nietutejszego życia dla niego
które kończy się moim poznaniem.

*Czesław Markiewicz – I nagroda
Zielona Góra*

Znaki

wszystko policzone po ojcu została kostka mydła
kilkanaście zapalek gwóźdź średniej wielkości
ze dwie łyżeczki cukru oraz kilka kilogramów jeszcze
czegoś co nie nadaje się do powtórnego zużycia
a jednak schudł po śmierci o kilka gramów czegoś
niepoliczalnego od tego zaczęły się spekulacje

wydrapywanie klucza spod wycieraczki prześwietlanie
judasza w ościeży otwartych drzwi identyfikowanie
kroków w szczekaniu psa pytanie – *jest był czy go tylko
nie ma*

*Czesław Markiewicz – I nagroda
Zielona Góra*

***

Proszę przywieź mi kilka świec i zapalki
nam nie pozwalają bawić się ogniem
bo mamy potem sny kończące się gorączką
budzimy się z palcami poparzonymi kobiecym ciałem
swąd nadpalonych włosów sugeruje
że próbowaliśmy kogoś ratować
skakać do okien i pewnie stąd blizny na przegubach

w dniu regulaminowych wizyt urządzimy kolację przy świecach
kaloryfer zaczarujemy w kaflowy piec w którym jeszcze śpią konfitury
albo w kamienny kominek by wydłużał cienie
jak nadzieję najbliższej rodziny
u naszych stóp zasną psy zmęczone polowaniem
na bezinteresowną miłość i codzienny spacer nad rzeką
z ich sierści wyczeszemy wilcze pragnienia
znów staniesz się bieszczadzką waderą i pobiegnę jak w dym

zanim brzozę oddamy płomieniom
spiszemy na korze ostatni traktat

*Jerzy Fryckowski – II nagroda
Dębica Kaszubska*

***

Twoje włosy na prześcieradle
dwie nuty spięte w krzyk

zanim wypiorą je z naszego szeptu
nasypią proszku w oczy
wymagają by zdradziło imiona i adresy
otworzę okno
niech porozmawia z nimi wiatr
woskujący samochody na głównej ulicy
może po raz ostatni uniesie je na szczyt palców
złożonych do modlitwy

bo kiedy skończy się hotelowa doba
przyjdzie sprząteczka
i wyróży z nich niepogodę
na moją podróż powrotną

a srebrny uzna za dobry znak
przed badaniem piersi

*Jerzy Fryckowski – II nagroda
Dębica Kaszubska*

***

dzisiaj po raz pierwszy przyniosłaś gwoździe
trzymałaś je za plecami jak niespodziankę
i porozumiewawczo mrugałaś do siostry
pewna że nie zwiędną nie oklapną przed wbiciem
a ja naiwnie wierzyłem w bukiet liści
bo za oknem czerwone dęby lizały podmuchy wiatru
i wzruszały się psimi pyskami w kagańcach
łzawiąc już od świtu

wyprowadź mnie na ostatni spacer
daj jeszcze pobiegać w trampkach (wróciły do mody)
nie zakładaj mi obroży z twoich ramion
już nigdzie nie ucieknę nie odbiegnę
muszę wrócić na wielokolorową sesję tabletek

proszę chociaż dzisiaj nie dzwoń do niego
niech pomartwi się ten jeden raz
że długo nie wracasz od kosmetyczki

*Jerzy Fryckowski – II nagroda
Dębica Kaszubska*

Przechadzka

Pójdziemy kiedyś drogą pokropioną słońcem
Nabrać wody ze stawu; napić się pogody –
Niech się tylko nad nami srebrna noc przetoczy,
Niech się w rosę ubiorą łąki i ogrody...

Jak królowie wstąpimy w zielone komnaty;
Światła miejskich latarni zgasną gdzieś w oddali.
Od powojów i jaskrów zrobi nam się jasno –
Niech się tylko cierpliwie chmara gwiazd wypali...

I będziemy wędrować, wlokąc długie cienie.
Psy przed nami pobiegną, tropiąc cudze ślady
Tych, co kiedyś stąpali zakurzoną miedzą,
Tych, dla których rozkwitał rdest i jaśmin blady...

Potem przyśni się przestrzeń – z wąską i szerszeniem
Staw i deseń kamieni pod powierzchnią wody,
Gdy się nocą nad nami gęsta czerń rozleje,
Gdy się w cienie ubiorą łąki i ogrody...

*Anna Pilaszewska – III nagroda
Wieliczka*

Szczęśliwa godzina

Noc ma w sobie coś z magii – płacze długie cienie.
Kiedy miejskie latarnie błyskają jak znicze,
Kiedy morze neonów barw nitkami błyska,
Czar się snuje i błądzi wśród srebrnych uliczek.

Szary zegar szafkowy leniwie zastękał
I drewniana kukułka na długiej sprężynie
Wykukała cierpliwie szczęśliwą godzinę
I się dziwi tej dziwnej, jedynej godzinie.

Zaraz spleta się ręce i kwiaty zakwitną
W dzikich, nocnych ogrodach – w gwiazd poświacie siwej.
I kamienne syreny z fontanny na rynku
Musną wodę ogonem – i będą jak żywe.

Krople bębnią – spływają z mokrych parasolek.
Komuś przyśni się miłość, komuś sztabka złota.
Stary zegar szafkowy zaskrzypiał i zasnął...
Deszcz zacina i trawa świeci się w klejnotach...

*Anna Pilaszewska – III nagroda
Wieliczka*

Uśmiechaj.../piosenka/

*„uśmiechaj się do każdej chwili...”
Człowieczy los, sł. A. Norwak
Pamięci Anny German*

Uśmiechaj się do każdej chwili,
Bo biały popiół, nim cię muśnie,
Drga w wirowaniu ciem, motyli...
Wiśnie rudzieją tak całunnie!

To czar, to lato ciebie marzy:
Jeszcze się trzęsie sierpnia struna,
Ślizga się światło w szklach witraży,
W liściach, w łodygach, w chmur całunach...

Spójrz, jak się dzień rozświetlił rdzawo:
Rosa się perli – perły tańczą:
Cień się podzielił tańcem z trawą
Jak rozkrajaną pomarańczą...

Śnij, bo to lato ciebie marzy:
Jeszcze się trzęsie sierpnia struna,
Ślizga się światło w szklach witraży,
W liściach, w łodygach, w chmur całunach...

W zieleni nawach, w dziupli próchnie
Rodzą się rytmy jak pisklęta;
Kora to marszczy się, to puchnie;
Szczерzy liszaje – deszczem święta.

Seledyn wiatru i pokrzywy
Odbił się w wodzie i ukryta
Ważka wśród situ kresek krzywych
Może zapisze nas w swych mitach...

Przez pryzmat łyż świecącej sennie,
Przez migotanie każdej chwili,
Uśmiechaj do mnie się niezmiennie,
Byśmy się stali, byśmy byli...

*Anna Pilaszewska – III nagroda
Wieliczka*

Nawet teraz

Odchodzisz tato
Jeszcze głuchy stukot piachu o trumnę
A słońce wyrzy zza chmur
Jak na ironię losu
Już cię nie ma
A jeszcze tłum się nie rozszedł
Wpatrzony w drgnienie powiek żałobników
Taki młody, ktoś żałośnie obwieścił
Mógł jeszcze...
Gdy tak stoję zbolała
Przypomina mi się skwarne lato
Ja i ty na jagodach w Świdnicy
A jagód nawet na lekarstwo
Posucha
Jemy chleb ze smalcem pod sosną
Potem wracamy bez niczego
Matka pierogów nie ulepi
Uśmiecham się do myśli
I jest ktoś w tej smutnej ceremonii
Kto nigdy nie wybaczy mi tego uśmiechu
Wyrodna córka powie spluwając pod moje nogi

*Katarzyna Jarosz-Rabiej – wyróżnienie
Zielona Góra*

Nakaz

Uśmiecham się
Choćby nie wiem co
Gdy ktoś „dokłada” jak do pieca
Uśmiecham się
Pomimo podbitego oka
Unikając współczucia
Znoszę gesty, słowa, rady
Puszczam mimo uszu
Docinki
„Nie wolno płakać”
Jeszcze z dzieciństwa
Nauki ojca
Wpojone na zawsze
Jak wieczorny paciorek
Więc ze skrytymi w gardle łzami
Uśmiecham się do mojego boga

*Katarzyna Jarosz-Rabiej – wyróżnienie
Zielona Góra*

Znalazłam się

Nikt się nie spodziewał
Zupełnie przypadkiem
Wstąpiłam na przełomowe
Dwa wieki
Koń by się uśmieiał
A co dopiero moje prawie siedemdziesiąt
Na karku
Wszystko tutaj zaczarowałam
Uśmiechając się
Do pijacków przed barem „Widok”
To tam
W dziurawych pepegach
Szukałam powrotu taty
Zamotana po raz pierwszy
W mglisty odór tytoniu, smród wódki, moczu i potu
Stojąc niezauważana przez nikogo
Wstąpiłam w świat tych
Którzy wygrali wojnę
Pomimo wszystko
Nie potrafili już odnaleźć normalności

*Katarzyna Jarosz-Rabiej – wyróżnienie
Zielona Góra*

Zaręczynowe lato

śnimy. w tym czasie słowo staje się
ziarnem, ogrodem, stołem. morze
rozstępuje się. przechodzimy przez
próg. słońce uwięzione w dzbanku
z wodą, pomiędzy cząstkami cytryny
i listkami mięty, kołysze jak brylant
rozświetla bardziej.

śnimy. w tym czasie słowo staje się
mostem, kompotem z wiśni, jaskółką,
która spada przed deszczem. jaskry
rozbiegły się łąką. pies ziewa z nudów.
serce lżejsze o niebo, smak truskawek,
radosne jak dziecko.

śnimy. w tym czasie słowo staje się
łąką, przeproszeniem, tęsknotą. dłoni
w dłoni. świat skurczony do rozmiaru
jabłka. nagość myśli już nie zawstydzą,
gdy budzi sam Stwórca, sypie na ścieżkę
najpiękniejsze z gwiazd.

*Katarzyna Zychla – wyróżnienie
Żary*

Zielnik Julii

nic na własność. nic na wieczne posiadanie.
a jednak radość bycia, dotykania, czucia,
wchłaniania zapachów i barw. w tęczówkach
zachwyty dziecięcy. zakwitanie rureczników,
plamka rdzy na liściu. jeszcze potrafię
wspiąć się na palce, spojrzeć za płot tęczy
by zerwać czereśnię lata. smakować
jakby po raz pierwszy.

liczę kręgi na wodzie. wiruje liść kruszyny.
jeszcze jedna ścieżka. uśmiecham się
wspominając minione, czasem przez łzy
wzruszenia. ze wszystkich darów,
cenię najbardziej, że kocham,
podnoszę się uparcie jakbym miała siłę
kamienia, a może po prostu dlatego,
że chcę ocalać skrzydła, nawet jeśli
nie anielskie, niech niosą ponad każdy
smutek, uspokoją wzburzone fale
codzienności.

*Katarzyna Zychla – wyróżnienie
Żary*

Śpiąca na łące

pozwalam by rosły we mnie
delikatnością i wiatrem
słodkie żdźbła

w studniach niebieskich
śmiech aniołów
majowy deszcz

z jaskrów złotych
plotę trzy po trzy
ważki zielone unoszą myśl

zakorzenia się we mnie
smak ziemi
miętkość traw

jestem liściem
wiruję
by opaść lekko

w ocean rumianków
życie
pęta mnie wolnością

melodią czystą wypełnia
od stóp do głów
to jest chyba szczęście

albo coś podobnego

*Katarzyna Zychla – wyróżnienie
Żary*

Słomkowy kapelusz

Przyjaciółko moja serdeczna,
przyjmij dzisiaj ode mnie w prezencie
mój paradny słomkowy kapelusz.

Nic to, że rondo mu nadgryzł ząb czasu
i że słoma już nieco nieświeża –
nic to. Wymień tylko mu szarfę
na jedwabną, w kolorze cienkusa

no i przypnij o tu, z lewej strony
pęczek świeżych wiosennych fiołków.

No a kurz lat trzydziestu,
lat trzydziestu z solidnym okładem,
strzepnij dziarsko otwartą dłonią,

ale zrób to, ja proszę,
w koronkowych bielutkich mitenkach
i nie wepchnij go, bratnia duszyczko,
w szarą gardziel bezdusznego pokrowca.

A gdy znudzisz się nim tak jak ja,
daj go w darze strachowi na wróble –
ostatniemu kompanowi artystów
od kieliszka pijanej deszczówki.

*Halina Bobuta-Stapel – wyróżnienie
Wilkanowo*

Ostatni bal

wdepnęłam omyłkowo
do całkiem innej bajki

on też przez omyłkę
podesłał po mnie karocę

omyłkowo zamówił suknię
we właściwym rozmiarze

jak dobrze że taka długa
nikt nie dostrzeże w tańcu
czubków moich bamboszy

i wachlarz też omyłkowy
ale się przyda
osłonię nim zmarszczki
przed jego smagłym spojrzeniem

w zagłębieniu dekoltu
głęboko ukryję komórkę

przyda się
gdy drzeniem młodzieńczego ciała
wyczuje że tańczy z czyjąś ciotką
co to przemyślnie wskoczyła
w zgrabny uniform podłotka

ucieknę gubiąc bambosza
i zadzwonię po radio taxi

...A gdzież mi tam do karocy

*Halina Bobuta-Stąpel – wyróżnienie
Wilkanowo*

Chwila z panią ZG

ta chwila smakuje jak romans z soczystą czterdziestolatką
dyszącą pełnomlecznym biustem
skropionym świeżą *eau de cologne*

jej późnopszenne włosy liże wąsaty zefirek
o liczku zadziornej chłopczycy

lubieżne słońce łypie pożądliwie
na meandry słonecznych ulic
na krągłości klombów
upstrzonych ciężarem jesieni
na wypukłość rozlicznych skrzyżowań
o obłym kształcie rond
co jak sznur jarzębinowych koralik
kraszą jej późnoletnią urodę

Ech, zarajfurzyć by z taką!

O, bezduszni bogowie
dlaczego mnie wtłoczyliście
w przyciasny futerał kobiecego ciała?

*Halina Bohuta-Stapel – wyróżnienie
Wilkanow*

dźwięki ciszy

Jeśli ktoś zapyta mnie o miłość,
to odpowiem – tak znam wiem kim była.
Jeśli ktoś zapyta co się z nią stało..
to odpowiem – wiele jej tu zostało.
Miłość nie odchodzi, bo nie może odejść.
Nawet jeśli Ty odchodzisz, to miłość zostaje.
Jest tylko inna – spokojna, cicha, melancholijna
Czeka i słucha
To dźwięk którego nikt nie słyszy,
Upojna, miłosna sztuka wypełnionej ciszy.

*Lucyna Miosga
Gliwice*

Czy będzie?

Czy będzie ruch?
Czy będzie krok?
Czy będzie muzyka i śpiew?..
Za miesiąc będzie czy za rok?
Kto o tym wie...
Bo dzisiaj istnieje
Tylko nadzieja...
Ale n a d z i e j a!!!
To jest bardzo dużo,
Bo ona przyszłość
Naszą tworzy
To znaczy wszystko
Będzie dobrze
Bo ja tak chcę
Bo ja to czuję!

Irina Nelyukhina
Rosja

Kac

Wszystko jest takie jakie być powinno.

Książka waży tyle

ile powinna ważyć

rodzice są jak rodzice

świeży chleb pachnie

jak świeży chleb

szkło rani jak szkło

koty nie szczekają

darmowe minuty nic nie kosztują

ksiądz prawidła kazania w niedzielę

milczenie nie jest za głośne

a strachy są straszne

niewiara jest niewiarą

chwila nie trwa wiecznie

Freddie Mercury śpiewa

jak na Mercury'ego przystało

piękne ciała są piękne

i budzą zachwyt

gorzka herbata smakuje

gorzko a ból głowy jest bólem głowy

i niczym ponadto.

*Antoni Płoszczyniec
Głogów*

Vivaldi dla Pani

Pani we włosach zakwitną kwiaty,
pastelami myśli pomaluje wiosna.
Ja oszaleję uśmiechem zgubiony,
noc zasnąć zapomni niecierpliwa.

Pani imię barwne ptaki zaśpiewają
w pięciolinię tęczy schwytań.
Pod głowy nam położę letnim
snem poduszki wypełnione.

Pani świerszcze w trawie zagrają,
motyle do tańca zaproszą.
Jesienne mgły złotem otulą,
a ciała zadyszą się słońcą rosą.

Pani oddech gorący roztopi zimą,
gwiazdy zmarznięte na szybie.
Splecione dłonie świtu dotkną,
ja szeptem pozostanę w tobie.

Piotr Pfisterer
USA

I tak wolność

świt
mrówki na balkonie
szczyt schodów
samodzielna kanapka
wszystko mówi że jestem

pogrzeb sąsiadki
dlaczego umarła na łatwość?

...że ja przełamaniem?
żartem wśród śpiewających?
to nic poważnego
na wózku można oddychać
ogarniać cały świat

osa na jabłku skrzy
żarzą pyłki nasturcji
smak
dotyk
odkrywanie tonacji...

ręka na poręczy
kot łąsi się i psi pysk
błogosławieństwo Franciszka
ciepło

Edyta Wysocka
Miastko

Różowa Kula

Różowa Kula widzi Kobietę
Błyszcząca w ramionach dżungli
Skąpana w ulewnym deszczu
Amazonia wydaje szelest
Pięknej tajemnej muzyki
Kula pęka
Rozprzestrzenia się różowy pył
Kobieta odpływa
Otoczona skorpionami i piraniami
Podróżniczka lepszego świata

*Bogumiła Różewicz
Zielona Góra*

Kolory tęczy

– Powiedz mi... Jakie są kolory tęczy?

– Jest czerwony.

Jak Twe zawstyżone policzki.

Jest pomarańczowy oraz żółty.

Niczym kolor włosów Twych.

Jest zielony.

Jak...

Twych oczu głęboki odcień.

Jest niebieski.

Tak piękny jak chabry w Twych włosach

Jest wreszcie granatowy.

Taki jak Twa letnia sukienka.

Taki piękny jak niebo letnią nocą.

– A więc jestem tęczą.

– Jesteś czymś bardziej niesamowitym,
co porównałem do tęczy.

*Barbara Katarzyna Ejdyś
Olsztyn*

SPIS TREŚCI

Czesław Markiewicz	Mamo	5
Czesław Markiewicz	Tato	6
Czesław Markiewicz	Znaki	7
Jerzy Fryckowski	***	8
Jerzy Fryckowski	***	9
Jerzy Fryckowski	***	10
Anna Pilaszewska	Przechadzka	11
Anna Pilaszewska	Szczęśliwa godzina	12
Anna Pilaszewska	Uśmiechaj.../piosenka/	13
Katarzyna Jarosz-Rabiej	Nawet teraz	14
Katarzyna Jarosz-Rabiej	Nakaz	15
Katarzyna Jarosz-Rabiej	Znalazłam się	16
Katarzyna Zychła	Zaręczynowe lato	17
Katarzyna Zychła	Zielnik Julii	18
Katarzyna Zychła	Śpiąca na łące	19
Halina Bohuta-Stapel	Słomkowy kapelusz	20
Halina Bohuta-Stapel	Ostatni bal	21
Halina Bohuta-Stapel	Chwila z panią ZG	22
Lucyna Miosga	dźwięki ciszy	23
Irina Nelyukhina	Czy będzie?	24
Antoni Płoszczyniec	Kac	25
Piotr Pfisterer	Vivaldi dla Pani	26
Edyta Wysocka	I tak wolność	27
Bogumiła Różewicz	Różowa Kula	28
Barbara Katarzyna Ejdyś	Kolory tęczy	29

Klub Miłośników Anny German działa w Zielonogórskim Ośrodku Kultury ponad 10 lat. Pomysł na klub powstał wraz z festiwałem "Tańczące Eurydyki", który odbywał się w Zielonej Górze w latach 2002-2007, a poświęcony był Annie German. Łączy nas miłość do talentu tej wybitnej artystki i muzyki w ogóle. Spotykamy się co miesiąc. Wspólnie słuchamy muzyki, poszerzamy wiedzę i znajomość repertuaru nie tylko Anny German, ale także innych wykonawców polskich i zagranicznych. Działalność Klubu to również koncerty, spotkania autorskie. Jeśli czujesz, że gdzieś głęboko w Twoim sercu od dawna goszczą nuty pisane ręką Annę German... jeśli chcesz posłuchać Jej głosu ...wspominać.... czy po prostu побыć w gronie przyjaciół...

Zapraszamy!

Napisz do nas lub zadzwoń: alicja@zok.com.pl, 68 4511002, a my zaprosimy Cię do naszego grona.

Alicja Roszkowska-Cieślińska – opiekun Klubu

Stowarzyszenie Jeszcze Żywych Poetów powstało w marcu 1995 roku z inicjatywy Jolanty Pytel, Władysława Klępki, Agnieszki Haupe, Katarzyny Jarosz-Rabiej i Aleksandra Brunona-Kiecia.

Celem naczelnym Stowarzyszenia od początku było promowanie poezji w Polsce i na świecie, wspieranie lokalnych twórców poprzez wydawanie tomików wierszy, organizowanie wieczorków autorskich.

Jesienią 1995 roku powołano do życia jedyną w swoim rodzaju instytucję – Uniwersytet Poezji, który funkcjonował przez trzy lata. Z setki uczestników, którzy zadeklarowali chęć uczestniczenia w prowadzonych przez Uniwersytet zajęciach, dyplom ukończenia otrzymało około pięćdziesięciu słuchaczy. Celem tego "Uniwersytetu" było wykształcenie świadomego odbiorcy literatury oraz konsumenta szeroko pojętej sztuki, a wykłady prowadzone były przez osoby, będące autorytetami literackimi w tamtym czasie.

Od początku powstania prezesem SJŻP jest zielonogórska poetka Jolanta Pytel.

**ZIELONOGÓRSKI
OŚRODEK
KULTURY**
zok.com.pl

Stowarzyszenie
Jeszcze Żywych
Poetów